Přijatá datová zpráva

Číslo DZ:	**249522573**
Došlé číslo:	
Stručný popis:	***Ústavní stížnost - Stop Genocidě***
Datum doručení:	**17.01.2015 23:17:53**
Organizační jednotka:	**OSV - odbor soudního výkonu**
Typ dokumentu:	***Přijatý dokument - DZ***
Způsob zpracování:	**Zpracovat v EP**
Způsob vyřízení:	

Odesílatel

Název firmy/organizace:	**Mgr. STANISLAV HYKYŠ, advokát, ev.č. 12341**
Příjmení:	**HYKYŠ**
Jméno:	**STANISLAV**
IČ:	**76067742**
Ulice:	**Zelená 267**
Město:	**Pardubice**
PSČ:	**53003**
Země:	**CZ**
Datum narození:	**09.12.1977**
Místo narození:	

ÚSTAVNÍ SOUD ČR
Joštova 8, 660 83 Brno
Došlo dne: 17-01-2015 4
1 krát Přílohy: A
Čj.: viz číselný kód Vyřizuje:

ID datové schránky:	**teahf3b**
ID datové zprávy:	**249522573**
K rukám:	
Do vlastních rukou:	**Ne**
Povoleno doručení fikcí:	**Ano**
Zmocnění - zákon:	
Zmocnění - rok:	
Zmocnění - paragraf:	
Zmocnění - odstavec:	
Zmocnění - písmeno:	
Spisová značka odesílatele:	
Číslo jednací odesílatele:	
OJ odesílatele:	
Číslo OJ odesílatele:	
Přijal:	**Alžběta Bartošová**
Podpis:	

K171215

Nepředchází

Uvedené údaje jsou automaticky generovány z informačního systému datových schránek ISDS. Správcem ISDS je Ministerstvo vnitra ČR a provozovatelem je Česká pošta, s.p.

Advokátní kancelář
Mgr. Stanislav Hykyš, advokát

ÚSTAVNÍ SOUD ČR
Joštova 8, 660 83 Brno
Došlo dne: 17 -01- 2015 4
krát Přílohy:
Čj.: viz číselný kód Vyřizuje:

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno 2

V Pardubicích dne 17. ledna 2015

Stěžovatel: **Stop Genocidě**
IČ: 22727981
se sídlem Praha 5, Hlubočepská 85/64

Zastoupen: Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem
se sídlem Zelená 267, 530 03 Pardubice

Účastník řízení: **Nejvyšší správní soud**
jednající JUDr. Jakubem Camrdou
předsedkou senátu **5 As 112/2014**

Vedlejší účastník: Městský úřad Chrastava
se sídlem nám. 1. Máje, Chrastava

Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 112/2014 - 33 ze dne 7.11.2014

Přílohy: nepřiloženo
- ~~plná~~ moc pro zastupování před Ústavním soudem
- rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 112/2014 - 33 ze dne 7.11.2014

Nepředchází

LUSTRUM 17 -01- 2015
provedené ke dni :
Zpracovala :

MGR. STANISLAV HYKYŠ
530 03 PARDUBICE, ZELENÁ 267 • E MAIL : HYKYS.ADVOKAT@HYKYS.CZ
Phone : + 420 723 422 047 • IČ : 760 677 42

I.

Stěžovatel řádně a včas ohlásil u vedlejšího účastníka konání shromáždění: Demonstrace na zastavení umělých potratů, během které probíhá petiční akce, jejíž nedílnou součástí jsou vysvětlující informační panely, a to:

- 23. května a 26. května 2014 od 11:00 do 17 hod. na náměstí 1. máje v Chrastavě.

Vedlejší účastník shromáždění zakázal.

Jako důvod vedlejší účastník uvedl, že používané panely svým drastickým a hrubě zkreslujícím vyobrazením nad jakoukoliv přijatelnou míru

- směřuje k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti,
- dopouští se hrubé neslušnosti,
- zobrazují nacistické symboly a stavějí je nechutným na roveň činnosti, která je v českém právní řádu legální (potraty), dokonce označují tuto legální činnost za genocidu.

Tyto důvody dle vedlejšího účastníka znásobuje to, že přímo na náměstí 1. máje sídlí hlavní budova Základní školy 1. máje, dětem nelze ve vstupu do tohoto veřejného prostoru zabránit. Přímo přes náměstí procházejí děti i z jiné školy a náměstí je velmi oblíbeno i seniory.

Vedlejší účastník rovněž přirovnal pořadatele a účastníky shromáždění se sektářskými fanatiky.

II.

O opravném prostředku stěžovatele rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem č.j. 59 A 3/2011-35 ze dne 29.9.2011 tak, že žalobu zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci podal stěžovatel kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 64 A 1/2014-56 ze dne 9.6.2014.

Ačkoliv Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že důvod zákazu podle § 10 odst. 1 písm. a) a § 10 odst. 2 písm. a) zákona nebyl naplněn a stěžovateli nebylo možno vyčítat, že brojí proti činnosti, která je legální. (Je ostatně podstatou shromažďovacího práva upozorňovat na závadný stav, který je formálně v souladu s právním řádem.) a stejně tak bylo nevhodné přirovnávat stěžovatele k sektářským či náboženským fanatikům; Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl zástupci stěžovatele doručen dne 18.11.2014.

III.

Za situace uvedené shora podává stěžovatel proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 9/2012 - 29 ze dne 31.10.2012 tuto

stížnost,

neboť rozhodnutím Nejvyššího správního soudu byla porušena základní ústavně zaručená práva a svobody stěžovatele a jeho členů.

IV.

Stěžovatel tvrdí, že napadeným rozsudkem Nejvyšší správní soud porušil jeho ústavně zaručené právo, zaručená:

- **čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"),**
- **čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 2 Listiny,**
- **čl. 19 Listiny,**
- **čl. 17 Listiny,**
- **čl. 6 odst. 1 Úmluvy a**
- **zásady demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1, postuláty ochrany základních práv a svobod soudní mocí dle čl. 4 Ústavy České republiky.**

4.1 Pojmovou součástí a účelem práva shromažďovacího je právo svobody myšlení a svobody projevovat vlastní názor, zaručených čl. 10 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod č. 209/1992 Sb., a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jež zaručuje svobodu projevu a právo na informace a právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, **obrazem** nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.

Informační panely projevovaly názor, že ve společnosti a v právním řádu ČR není respektována ústavní záruka ochrany nenarozeného života podle čl. 6 odst. 1 Listiny základních práv a svobod respektována č. 2/1993 Sb.

Stále je platná právní úprava z doby protiprávního a zavrženíhodného komunistického režimu (k tomu zákon č. 189/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu) před rokem 1989, a to v zákoně č. 66/1986 Sb., o umělém přerušení těhotenství. Citovaný zákon stále umožňuje bez dalších podmínek usmrtit nenarozené dítě („uměle přerušit těhotenství") nepřesahuje-li těhotenství 12 týdnů, a to pouze na žádost matky.

Kontext, ve kterém měly být informační panely použity, jednoznačně odsuzují násilí páchané na člověku (ve všeobecnosti) a v žádném případě nepropagují násilí, ani nepředstavují hrubé zneuctění lidské důstojnosti nebo popírání lidských práv.

Informační panely obsahovaly komentovaná vizuální zobrazení, která nebyla v rozporu s elementarními principy morálky, etiky či lidské důstojnosti, ani nesměrovala k porušování práv jiných. Naopak, tato vizuální zobrazení obhajovala lidskou důstojnost před násilím jako takovým.

Skutečnost, že informační panely prezentují odlišný názor na společenskou přijatelnost umělého přerušení těhotenství, než je ta, ze které vychází právní úprava platná v České republice, a kterou sdílí většina společnosti, neodůvodňuje zásah do svobody projevu.

Forma a obsah uplatněné svobody projevu, prostřednictvím těchto informačních panelů, neútočí urážlivým anebo znevažujícím způsobem na osoby, které mají na problematiku interrupcí jiný názor, ani není způsobilá vzbuzovat u nich vážnou obavu z porušování jejich práv.

Skutečnost, že výkon svobody projevu prostřednictvím předmětných informačních panelů byl do určité míry provokativní, není dostatečným důvodem omezování této svobody.

Tomu přisvědčuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, podle které je svoboda projevu jedním ze základních pilířů demokratické společnosti a jednou ze základních podmínek jejího pokroku a seberealizace každého jednotlivce. Ve smyslu čl. 10 Úmluvy č. 209/1992 Sb., požívá svoboda projevu ochrany nejenom, pokud jde o informace anebo myšlenky, které jsou přijímány pozitivně a považovány za indiferentní, ale i tehdy pokud jde o informace a myšlenky, které provokují, šokují či znepokojují.

Uvedený článek Úmluvy chrání nejenom obsahovou podstatu vyjadřovaných informací a myšlenek, ale také formu, ve které jsou prezentované. Z této ochrany existují výjimky uvedené v čl. 10 odst. 2 Úmluvy, které však musí být interpretovány restriktivně (k tomu např. rozhodnutí Nilsen a Johnsen v. Norsko, č. 23118/93, rozhodnutí Feldek v. Slovenská republika, č. 29032/95).

Ve sféře politických projevů a společenské debaty o otázkách veřejného zájmu je přitom prostor k úvaze státu, resp. orgánů veřejné moci, týkající se omezení svobody projevu malý (k tomu např. rozhodnutí Sürek v. Turecko, č. 26682/95).

Otázka umělého přerušení těhotenství a jeho právní úprava je nepochybně legitimním tématem společenské veřejné diskuze – otázkou všeobecného, veřejného zájmu. Zároveň je zřejmé, že jde o téma ve své podstatě kontroverzní, vyvolávající emoce jednotlivých názorových skupin a pravděpodobně i v budoucnosti polarizující společnost vzhledem na výrazný etický, morální, hodnotový a světonázorový kontext, v rámci kterého dochází k formulování postojů k této problematice.

V demokratickém právním státě je svobodná diskuze a konfrontace názorů ve věcech všeobecného zájmu nevyhnutelnou součástí svobody a tvorby politické vůle a v konečném důsledku se může projevit v procese tvorby zákonů.

4.2 **Stěžovatel učinil jako svolavatel veškerá opatření k tomu, aby adresáty projevu nebyly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat. (Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012).**

V oznámení shromáždění do ortofotomapy popsal, že panely budou umístěny nikoliv před základní školou a rovněž uvedl to, že zobrazení panelů bude opačným směrem, než základní škola.

Stěžovatel rovněž v ohlášení shromáždění výslovně požádal o to, aby vzhledem k drastické skutečnosti potratů zobrazených na panelech, vedlejší účastník zakázal prohlídku panelů osobám mladším 15 let.

Stěžovatel tedy učinil jako svolavatel veškerá opatření k tomu, aby adresáty projevu nebyly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat. (Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012).

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím byl vedlejší účastník povinen podle možností a okolností poskytnout stěžovateli (svolavateli) pomoc.

V tomto smyslu stěžovatel jako svolavatel v oznámení shromáždění na vedlejšího účastníka apeloval, avšak bezvýsledně.

4.3 Podle situačního plánu na ortofotomapě panely měly být umístěny obrácenou stranou od části náměstí, kde se škola nachází a navíc ve vzdálenosti 40 m od této školy. Přičemž zobrazení na panelech by byla prokazatelně vzdálená od ostatních průchozích částí náměstí na 42 m a 44 m. (Jak je možné ztotožnit na http://nahlizenidokn.cuzk.cz/ za použití funkce Měření vzdáleností a ploch).

Sám vedlejší účastník ve své replice uvedl, že střed náměstí je navíc osázen bohatou zelení včetně stromů, což svědčí o členitosti náměstí a vylučuje to, aby se zobrazeními na panelech byl nucen seznamovat náhodný kolemjdoucí.

Plocha náměstí 1. máje v Chrastavě pak čítá cca až 4.000 m2, což vedlejší účastník zcela zamlčel. Navíc se prokazatelně jedná o prostor členitý a střed náměstí, do kterého bylo shromáždění ohlášeno, je osázen stromy. (Což je možné seznat např. na http://www.virtualczech.cz/kraj-liberecky/1113-chrastava).

Tyto konkrétní okolnosti vylučují to, že běžnými adresáty projevu by byly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat.

Vzdálenost 40 m nelze považovat za místo v těsném sousedství základní školy, jak uvedl soud I. stupně, a navíc panely měly být situovány odvrácenou stranou od této školy.

Konání shromáždění na veřejném prostranství jakým náměstí je, sebou z povahy věci nese Listinou základních práv a svobod a zákonem aprobovaný důsledek, že po nezbytnou dobu konání shromáždění dotčené veřejné prostranství nemůže být v obvyklém a takovém režimu, jak tomu je v době, kdy se shromáždění nekoná.

Nepovolit shromáždění na náměstí města s odůvodněním, že obyvatelé města (či jejich část) jsou zvyklí přes ně či po něm chodit, si nezadá se záminkami, pod kterými byla svoboda shromažďování u nás potlačována do roku 1989.

4.4 **Stěžovatel jednoznačně místo konání shromáždění a umístění panelů ohlásil a situoval tak, aby se shromážděním a s jeho poselstvím (odmítání umělého ukončení těhotenství) nebyly konfrontovány děti ani jiné osoby, které si nebudou přát se s tímto přesvědčením seznámit; přičemž v ohlášení vyzval žalovaného k součinnosti, v tom smyslu, aby dětem mladším 15 let nebyla prohlídka panelů umožněna a stěžovatel rovněž hodlal umístit varovné cedule.**

Tato opatření ze strany stěžovatele jako svolavatele vyvracejí oprávněnost jakýchkoliv napadání žalobce z hrubé neslušnosti spočívající v zaměření panelů proti osobám mladším 15 let a proti komukoliv, kdo by si nepřál panely shlédnout.

Soud I. stupně pak stěžovateli účelově vytkl, že tato opatření: „nejsou opatřením způsobilým zajistit, aby do shora identifikovaného zásahu do práv dětí, potažmo jejich rodičů nedošlo. Ba co víc, takový varovný panel spíše pozornost mladších dětí upoutá a vyvolá v nich zvědavost shlédnout to, co je jim „zakazováno". Nejvyšší správní soud k tomu dodal, že tato opatření byla alibistická.

Obecné soudy staví stěžovatele do neřešitelného postavení, pokud panely bude vystavovat bez upozornění, je mu vytýkáno, že cílí na osoby mladší 15 let; pokud panely hodlá vystavit s upozorněním, je mu vytýkáno, že pozornost mladších upoutá a vyvolá v nich zvědavost.

Stěžovatel se dovolává toho, že Česká republika je demokratický právní stát, který reflektuje, že do roku 1989 zde vládl zločinný komunistický režim, který všechna základní lidská práva, vč. svobody shromažďovací potlačoval. Proto by soudní moc neměla při poskytování ochrany realizace tohoto základního práva postupovat tak, že prezentaci legitimních, byť menšinových názorů, bude takovým způsobem negovat.

4.5 Stěžovatel předmětné panely použil k demonstraci a k vizuálnímu šokování v rámci své přesvědčovací kampaně, v níž vyjadřoval vyhraněný odpor k umělému ukončení těhotenství. Z jeho pohledu měly uvedené výrazové prostředky upozornit na to, že umělé ukončení těhotenství je svým způsobem násilné usmrcování lidí, stejné jako v

řadě jiných hrůzných případů politických či etnických masových vraždění, které jsou společností odsuzovány, zatímco umělé ukončení těhotenství je legální. Jeho přesvědčení, jakkoli s největší pravděpodobností není veřejností v České republice obecně sdíleno, je legitimním názorem, který má právo hlásat a k jehož propagaci tedy může užít i velmi provokativních metod.

Přičemž stěžovatel zároveň učinil vše pro to, aby adresáty projevu nebyly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat.

Stěžovatel rovněž připomíná, že konání shromáždění na veřejném prostranství jakým náměstí je, sebou z povahy věci nese Listinou základních práv a svobod důsledek, že po nezbytnou dobu konání shromáždění dotčené veřejné prostranství nemůže být v obvyklém a takovém režimu, jak tomu je v době, kdy se shromáždění nekoná.

Přesto obecné soudy aprobovaly postup vedlejšího účastníka, který přistoupil k zákazu shromáždění,a to z nepřezkoumatelných a vágních důvodů, pro které by bylo možné zakázat jakékoliv shromáždění, na území kterékoliv obce v České republice.

Bylo na vedlejším účastníkovi jako příslušném obecním úřadě, aby konání shromáždění umožnil, a to případně za použití adekvátních organizačních opatření. V žádném případě však nabyl oprávněn shromáždění takto účelově a apriorně zakázat a obecné soudy porušily svoji ústavně uloženou povinnost chránit výkon základního práva se shromažďovat.

Nesouhlas, či neporozumění vedlejšího účastníka k legitimní snaze jiných občanů - odsuzovat jev umělých potratů, není důvodem shromáždění zakázat a mařit jeho konání a pořadatele a účastníky přirovnávat k sektářským fanatikům.

2. Obecné soudy se nevypořádaly s k jednoznačnými závěry Nejvyššího správního soudu, vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012, ve kterém byla řešena otázka, zda totožné informační panely použité stěžovatelem při shromáždění byly pohoršlivé.

Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku č.j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012 k jednoznačnému závěru:

„S ohledem na shora uvedené je tedy třeba jednání účastníka řízení hodnotit jako vedené legitimními důvody a na daném místě a vůči tam se nacházejícím adresátů činěné přijatelnou, i když šokující formou. Uvedené jednání proto vůbec nelze považovat za nemravné, natožpak za nemravné kvalifikovaně, tj. objektivně pohoršlivé pro většinu společnosti."

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyslovil ohledně předmětných informačních panelů tyto další závěry:

„Podle čl. 17 odst. 1, 2 a 3 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Cenzura je nepřípustná. V odst. 4 citovaného článku jsou pak stanoveny velmi striktní meze pro možné omezení tohoto základního práva: Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 101, bod 27, www.nssoud.cz, „jakkoli je svoboda projevu zařazena mezi základní práva politická, její věcný rozsah je zcela univerzální. Zahrnuje právo šířit nejen informace politické povahy, ale i informace charakteru komerčního, zveřejňované za účelem dosažení zisku. Omezení svobody projevu je (jak v rovině informací nekomerčního, tak komerčního charakteru) možné jen a pouze tehdy, je-li to nezbytné, tj. zcela nutné, pro zajištění určitých ústavně chráněných hodnot taxativně vymezených v čl. 17 odst. 4 Listiny. Ústavně konformní výklad omezení svobody projevu tedy musí vycházet zejména z toho, že pro konkrétní omezení musí být ústavně legitimní důvod nacházející svůj odraz ve striktně definovaných důvodech podle čl. 17 odst. 4 Listiny a že dané omezení je zejména ve svém obsahu, rozsahu a intenzitě proporcionální právu či ústavní hodnotě, které jsou jím chráněny.“ Ke svobodě slova a v rámci ní k vyjadřování kritických hodnotících soudů Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 23/2010 – 73, č. 2110/2010 Sb. NSS, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV.ÚS 23/05 (www.usoud.cz), že „při kritice veřejné záležitosti platí presumpce, že jde o kritiku dovolenou. Pokud jde o hodnotící soudy, i přehánění a nadsázka, byť by byly i tvrdé, nečiní samy o sobě projev nedovoleným. Ani nepřípadnost názoru kritika z hlediska logiky a jeho podjatost nedovolují samy o sobě učinit závěr, že vybočil z projevu, který lze označit za fair. Pouze v případě, že jde o kritiku věcí či jednání osob vystupujících ve věcech veřejných, která zcela postrádá věcný základ a pro kterou nelze nalézt žádné zdůvodnění (paušální kritika), je třeba ji považovat za vybočující z fair projevu. Přitom je třeba vždy hodnotit celý projev uskutečňující se ve formě určitého literárního či publicistického či jiného útvaru. Nikdy nelze posuzovat pouze jednotlivý, z kontextu vytržený, výrok nebo větu.“ Podobně Ústavní soud v usnesení ze dne 19. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 606/03, konstatoval, že „svoboda projevu, jak je zajištěna v odstavci 1 čl. 10 Úmluvy, tvoří jeden z nejpodstatnějších základů demokratické společnosti, skutečně jednu ze základních podmínek pro její rozvoj a pro seberealizaci jednotlivce. Ustanovení čl. 10 odst. 1 Úmluvy, podléhající omezení stanovenému v odstavci 2 citovaného článku Úmluvy, je aplikovatelný nejenom na "informace" nebo "ideje", které jsou vnímány příznivě či neutrálně, ale také na ty, které uráží, pohoršují, šokují, rozrušují - stát nebo jakoukoliv část populace. Takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a snášenlivosti či velkorysosti, bez níž není "demokratické společnosti" (viz rozsudek ESLP ve věci Handyside, 1976). Ti, kteří vytvářejí, vykonávají, rozšiřují nebo vystavují umělecká díla, přispívají k této výměně idejí a názorů, což je neodmyslitelné od demokratické společnosti. Z těchto důvodů je také závazek státu nezasahovat přehnaně do svobody projevu zakotven v ústavní rovině.“

Při posuzování, zda uplatnění svobody vede k veřejnému pohoršení, je třeba pečlivě zhodnotit povahu projevu, tedy zejména jeho obsah a formu a dále kontext, v němž je učiněn. V první řadě je absolutně vyloučen jakýkoli postih za vzbuzení veřejného pohoršení podle ust. § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích jen tím, že by se jiní lidé

dozvěděli, že určitá osoba si něco z pohledu těchto jiných lidí pohoršlivého (odporného, odpudivého, nemístného, nehorázného, nepřijatelného, nemorálního, nelidského, zcela vybočujícího z mezí obvyklých názorů apod.) myslí či že má na něco určitý názor, který může být obecně vnímán jako takto pohoršlivý. Svoboda myšlení a svědomí je totiž absolutním a ničím neomezitelným právem (viz dikce čl. 15 odst. 1 věty první Listiny), přičemž postihovat lze, a to jen ve striktních mezích čl. 17 odst. 4 Listiny, pouze některé vnější projevy určité myšlenkové orientace či náhledu na určité otázky vyvěrajícího ze svědomí učiněné tím, kdo tuto orientaci či tento náhled zastává. Za vzbuzující veřejné pohoršení tak mohou být považovány jen projevy jednotlivce samotného ve vnějším světě, které svým obsahem, formou nebo kontextem či kombinací uvedených charakteristik intenzívně narušují mravnost. Navíc ne každé intenzívní narušení mravnosti bude možno považovat za vzbuzující veřejné pohoršení. Sleduje-li projev cíl vzbudit svojí formou, intenzitou či obsahem pozornost jiných lidí a upřít ji k určité z ústavního hlediska legitimní otázce či záležitosti (zejména otázce obecného zájmu, ale ne nezbytně jen takové), lze provokaci založenou na vyvolání určitého mravního rozhořčení ve veřejnosti považovat za přípustnou, takže o vzbuzení veřejného pohoršení nepůjde. Vždy záleží na konkrétních okolnostech a na pečlivém vážení zamýšleného cíle projevu, jeho obsahu, formy, toho, jakým lidem byl určen (jakého věku, jaké rozumové a mravní vyspělosti), jak skutečně projev působil na tyto lidi, a obecném kontextu, v jakém byl učiněn, např. byl-li učiněn v souvislosti s událostí, u níž je spravedlivé požadovat zvýšenou mírou důstojnosti, piety či zdrženlivosti v projevech určitého druhu, např. na pohřbu.

Přesně o takový případ se jedná v dané věci. Přípustnost umělého ukončení těhotenství je typickou otázkou obecného zájmu, na níž mají lidé velmi protichůdné názory. Vzhledem k tomu, čeho se uvedená otázka dotýká (rozsahu a obsahu práva na život počatého, ale ještě nenarozeného, dítěte, viz čl. 6 odst. 1 věta druhá Listiny), je zcela přirozené, že postoje řady lidí k této otázce jsou formovány intenzívními důvody či pocity vyvěrajícími z jejich morálního či náboženského přesvědčení, ze základních životních hodnot, které zastávají, či z jiných důvodů často velmi niterné povahy, a přitom pro jejich jednání velmi významných. Povaha uvedené otázky tedy přímo vybízí k ostrým a ve své podstatě neřešitelným kontroverzím, jak ji společensky regulovat. Jednotlivci proto mají právo hájit své přesvědčení v otázkách tohoto typu intenzívními a často i šokujícími či „pobuřujícími" způsoby a působit tak na jiné lidi ve snaze prosadit svůj názor na uvedenou otázku. Samozřejmě jen a pouze v případě, že zůstanou u uplatňování svobody projevu a neuchýlí se k nedovoleným, např. násilným či fyzicky nebo intenzívně psychicky obtěžujícím způsobům prosazování vlastního přesvědčení.

Stěžovatel tedy účastníku řízení vytýkal zejména formu, kterou pro vyjádření svého názoru použil. Krvavé a drastické fotografie či jiná obdobná zobrazení, ač mohou být jistě někdy považovány za jsoucí za hranicí dobrého vkusu a ačkoli jejich zhlédnutí leckdy může vyvolávat nepříjemný pocit, však obecně nelze považovat za intenzívně nemravné. Násilné krvavé scény se běžně a zcela legitimně objevují ve výtvarném umění (a to již po staletí), kinematografii (lze dokonce uvažovat o jisté estetice „krváku" a v něm zobrazovaného fyzického násilí, např. v akčních filmech), zpravodajství či dokumentaristice (např. filmy o holocaustu, zločinech komunistických režimů, záběry z nejrůznějších krutých občanských válek či etnických čistek aj.).

Zobrazení krvavých zranění či násilných a v určitém ohledu odpudivých scén se nevyhne ani některým druhům sportovních přenosů, např. některé bojové sporty. Účastník řízení odpudivé fotografie použil k demonstraci a k vizuálnímu šokování v rámci své přesvědčovací kampaně, v níž vyjadřoval vyhraněný odpor k umělému ukončení těhotenství.
Z jeho pohledu měly uvedené výrazové prostředky upozornit na to, že umělé ukončení těhotenství je svým způsobem násilné usmrcování lidí, stejné jako v řadě jiných hrůzných případů politických či etnických masových vraždění, které jsou společností odsuzovány, zatímco umělé ukončení těhotenství je legální. Jeho přesvědčení, jakkoli s největší pravděpodobností není veřejností v České republice obecně sdíleno, je legitimním názorem, který má právo hlásat a k jehož propagaci tedy může užít i velmi provokativních metod."

V.

Na základě výše uvedeného stěžovatel žádá, aby Ústavní soud vynesl

Nález,

kterým zruší rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 112/2014 - 33 ze dne 7.11.2014.

Z důvodu procesní ekonomie a provázanosti s rozsudkem soudu I. stupně, stěžovatel navrhuje rovněž zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem č.j. 64 A 1/2014-56 ze dne 9.6.2014 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stop Genocidě